

H I M L E N S V I L J A

=====

Från det dolda till det uppenbarade universum
genom planeternas initieringar. 7

Av Torsten Bussenius

Kärleken och Skönheten:

VENUSINITIERINGEN

=====

(Astralplanet)

"Här vilar Venus,
den sköna kvinna
som har berövat
många stora män
deras lycka, ära,
välsignelse och framgång."

Text vid hennes bädd:

"När frukten på mitt träd
har ruttnat helt,
då skall jag vakna
och bli moder till en konung."

Ur "Christian Rosencreutz"
Alkemiska bröllop. 1459."

Venus har ofta kallats för "den fallna morgonstjärnan", och har då fått stå som modell för den fallna naturen. Denna planet är en symbol för kärleken och skönheten, men på grund av dess förföriskhet har den också fått ta på sig en hel del av Saturnus skuldbörda. Venus är såsom Salome som dansar och förför Herodes. Herodias, Salomes moder, är den som likt en Saturnussymbol viskar orden i hennes öra, att hon ska begära Johannes Döparens huvud på ett far av Herodes för att hon dansar för honom.

Venus är också såsom Eva mellanlänken mellan ormen (Saturnus) och Adam. Så kan det därför vara svårt i en del myter att skilja Venus och Saturnus åt.

Det är för att Venus — en gudomlig skönhet eller en förförisk sköka — är den mest hänförande och lockande reflexen av människans längtan.

"Hur har du icke fallit ifrån himmelen, du strålande Morgonstjärna! Hur har du icke blivit fälld till jorden, du folkens förgörare!" säges det i Jesaja 14:12. Planeten har också fått namnet "Fosforos" av grekerna och "Lucifer" av romarna, och båda orden betyder "Ljusbringaren". Men efter några bibelord skulle planeten få dela sitt namn med Satan, den fallne ängeln.

Ur Peter Cornells bok
"Den hemliga källan".

Saturnus är i själva verket den stora förledaren, men den skjuter gärna fram Venus som lockbete. Precis som ormen i Edens lustgård fick Adam på fall genom Eva, eller Eva på fall genom frukten, så är Venus den frukt som erbjuds, själva världens lockbete. I sitt ursprungliga tillstånd är denna gudinna själva upplevelsen av Livets mening och skönhet, själva Livets hänförelse. Och vilken annan stjärna, vilken annan initieringsport, rymmer så mycken sorg och så många traumatiska minnen ur djupa tidevalv och glömda gångar?! Venus är den stjärna och gudinna som lindar människan kring sitt lillfinger. Med den minsta lilla knappt förnimbara rörelse orsakar hon de värsta och djupaste avgrunderna; störtar kungar sig i fördärvet, tar människan sitt eget liv, väver vi våra vackraste och vildaste drömmar. "Längtan heter vår arvedel, slottet i saknadens dalar" börjar en dikt, jag minns ej av vem.

Hur mycket har inte människan offrat åt denna romerska gudinna?! Veckotidningarna är fulla av kosmetisk lockelse, och bantningskurer, klädmode, pornografi, solbad, krämer, puder, parfym m.m., är alltihop Venusuttryck. Hur mycket betyder inte utseendet för människan?

Den tråd som får marionetten att sprattla mest är sannolikt Venustråden. Venus är en till oigenkännlighet sminkad skönhet. Få är de som fått se Venus osminkad utan att ha blivit desillusionerade.

När du möter henne om aftonen i all sin utstyrsel bedårar hon dig. När du vaknar vid hennes sida morgonen därpå finner du, att denna kärleksgudinna inte tål dagsljuset.

Med "morgonen därpå" menar jag t ex äktenskapet efter de första åren, såsom alla kärleksförhållanden efter en tid. Den riktigt vakne kanske också kan se, hur mycket han själv har hjälpt till att sminka henne för att kunna bedåras av henne.

Människans egen inre skönhet får henne att söka dess reflex i yttervärlden för att finna den — ty där skönheten finns, där kan hon inte se den. Omedvetet klär hon då denna världen med sin egen inre

skönhet. Vi vandrar omkring i "den so-
vande Venus'" drömmar, och hon ska inte
vakna förrän alla drömmens frukter har
ruttnat. Och de är dömda att ruttna, för
himmelska ting har inget uttryck i denna
världen. Här finns bara förförelsekon-
ster. Och själva kommer vi inte att vakna
förrän vi tusenden gånger har blivit
desillusionerade.

Vi försöker att släcka vår brinnande
törst med saltvatten....

Tanke, känsla och handling eller vilja
är en mindre treenhet av Ande, själ och
kropp. Det förra är ett uttryck för det
senare. Dessa symboliseras av planeterna
Merkurius, Venus och Mars.

Den djupaste tanken är tom i Anden
men är Urbilden i det tomma medvetandet.
Själen är fokuseringen av Anden — ur-
tanken — till ett individuellt uttryck
och intryck. Själen är både upplevaren
och upplevelsen. Den vilar i Anden och
lever därur. Kroppen är själens uttryck.
Den "skapas" inte, den är en oundviklig
spegelbild, reflex, av själen — och så
är all materia på alla nivåer, d v s hela
världen och alla andra världar.

Så är själen själva upplevaren och
upplevelsen. Den är själva tillvarons
fokuseringspunkt, utan den fanns inget
"utanför" och "innanför", inget "att ha"
och "att inte ha". Själen är förmedlaren
mellan Den Enda Oskapade och allt det
uppskapade. Dess uppgift är att se dess
enhet, att förena vad som redan är ett.
men som genom sinnena förefaller åt-
skilt.

"Gud" — Den Enda Realiteten — är ingen
skapare. Det är vi som skapar upp — omed-
vetet.

Gud är det tysta ordet som ekar i evig-
heterna. Han är den seende blindheten
eller det blinda seendet. Det Osynliga
med eviga återsken och spegelbilder i
eviga rum och tider.

Själen är informatorn mellan allt. Om
Merkurius var insikten därom, så är Ve-
nus dess upplevelse. Mars är det aktiva
deltagandet genom en handlingskropp.

Venus var en gång den skönhet och kär-
lek som var följderna av att själarna åt
av Livets Träd, d v s att de levde ur
Den Endes livskälla inom dem själva.
Och världen där reflekterade detta till-
stånd med en hänförande spegelbild —
Edens lustgård, paradiset.

Men i den stund själen inte igenkänner
världen, materien, som blott ett åter-
sken av dess eget inre tillstånd, så
ska den få längtan till världen. Och
världen blir då den förbjudna, dödliga

frukten, den frukt som skulle bli män-
niskans död enligt Faderns löfte, om hon
ät av den.

Hon ska då inbilla sig, att det finns
någonting i denna hänförande spegel som
hon inte radan har, och denna inbill-
ning, denna tanke, skapar ett hål i
henne. Den livsenergi som fanns där nu
hållet finns, den har hon magiskt projic-
erat på tinget för hennes nytända be-
gär. Hon har alltså förbundits magiskt
och för henne själv hemligt med tinget.
Hon har gjort det levande av sitt eget
liv. Och det börjar att röra sig i spe-
geln och locka och förföra. Och nu finns
det en hunger hos själen efter föremålet
i spegelbilden och en annan hunger i
föremålet efter mera livsenergi ifrån
Den som skapade det.

Det är så demonvärlden skapas.

Samtidigt speglar nu världen männi-
skans inre hungersnöd, och "världen
faller". Den nöd, detta nytända begär
och hunger, får nu själva materien att
sjuda oheligt i allt lägre livsfrekven-
ser. Och vår livsfrekvens är en mycket
låg livsfrekvens.

Och hålet inom människan blir ett mag-
netiskt center som hela hennes tillvaro
kommer att kretsa kring. Detta hål bil-
dar en ny själ — en "hungersjäl", d v s
en egocentrisk själ som äter allt och
alla och bara vet av att äta. Ätandet
är så totalt att den nya jag-människan
själv är blind för sin ständiga hunger.

Den nya själen delar sig omgående i
två motsatser; hålets nakna egocentri-
citet av dess hunger att fylla sig själv,
den s k "onda" sidan — och dess längtan
till den sköna bild som fick den ur-
sprungliga själen att falla, den s k
"goda" sidan. Men båda dessa sidor är
samma hungrande hål, och utan att döma;
det kan aldrig vara något annat.

Och det är ett fatalt missförstånd
när man talar om mörkrets barn som till-
bedjare av mörkret i kamp mot ljuset.
Alla är på sitt sätt ljusdyrkare, men
några vill bli delaktiga av ljuset så
att de själva blir strålande av ljus,
medan andra, och inte bara dem vi tror
är "mörkrets barn", utan lika mycket
"medelsvensson", vill stjäla ljuset.

Däri finns den enda skillnaden; att
vara ljuset eller att stjäla det.

Såsom vår naturlag visar så är vi på
en plats där ljuset endast under den
lagen kan stjälas. Det är därför vi
äter, dricker och andas. Att stjäla
ljus orsakar mörker.

Allt liv, ont som gott, måste existera

av ljus. Om "mörkrets barn" verkligen dyrkade mörkret så skulle de alltså omgående ta sina liv för att uppnå detta mörker. Mörker kan man nämligen inte leva av eller existera ur.

Den initierade talar därför aldrig om människans nuvarande duala själ som både ond och god. Hon talar om hålet i människan som skapat båda sidorna som det "onda". "Onda" i den bemärkelsen som någonting som gör ont, som smärtar.

När vi så insett förhållandet mellan ande, själ och kropp, då inser vi också att den ena initieringen måste följa på den andra.

Efter insikten om Merkurius kommer upplevelsen genom Venus.

En gång förut har vi stått i samma situation; när vi som Adam tog emot frukten av Eva — och när vi som Eva räckte frukten till Adam. Det är en och samma situation, och vi var alla både Adam och Eva.

Ormen och Anden är en Saturnussymbol, och vi återkommer till detta senare. Själén, Eva, är Venus, "den fallna morgonstjärnan".

Venus — själen — är som sagt upplevaren och upplevandet. I den ursprungliga världen finns bara en upplevelse, en känsla men med oändliga uttrycksformer; kärleken.

Venus är kärleken.

Den lägre Venus är de psykiska känslorna.

Den är antingen Eros eller Sexus.

Hon är Vishet — hjärtats vishet — vilken Merkurius endast kan reflektera.

Såsom Ande och själ förenas, leder och missleder och leder genom att missleda, befruktar och orsakar varandra, så är även förhållandet mellan kvinna och man. Den högre formen är mall för allting ner till det minsta. Och Venus står även för den kärleksenergi som finns mellan man och kvinna och för sexualenergin.

Men varje kvinna är både kvinna och man, och varje man är både man och kvinna. Anden har skenbart två sidor; skapelse och ickeskapelse, det första som en spegling av det andra. Själén blir till av detta för att både åtskilja som förena dem. Adam symboliserar skapelsen. Av hans ena revben uppstår Eva — själen och upplevaren. Hon är åtskiljerskan och förenerskan, hon är människan som "känner" världen. (Detta är endast en av de uttolkningar man kan göra ur dessa texter.)

Så genomströmmar i människan en kraft som söker ett uttryck genom vilken den kan se sig själv; skaparkraften eller Fadern, och en kraft som mottager detta och avbildar den — föder barn; Anden. Dessa två sidor finns i både man och kvinna och de är polariserade olika på olika plan. Men summan blir att vi alla är lika mycket män och kvinnor, fast vi på det fysiska planet ser bara en sida av oss genom våra fysiska sinnen.

Men vi styrs av "ormen som krälar på marken", det undermedvetnas dolda krafter. Den varelse människan är här är en skapelse ur det undermedvetna likaså, och hon saknar förmåga till "den bevingade ormens" kärlek. Inte förrän krafternas bundenhet i de många ormarnas håla är lösta i total förståelse ska vi såsom det står i Johannes 3:14 kunna säga:

"Såsom Moses lyfte upp ormen i vildmarken, så måste människosonen bli upplyft."

I den sovande Venus' drömvärld vandrar kvinnan och mannen och söker varandra. Men det undermedvetnas ormgorp är vad som styr hennes begär. Sexualkraften är hos människan av världen ormen som krälar på marken.

Så är det med människan, att hon må tro att hon lever i ett välsignat förhållande till sin man eller hustru. Hon må ha sammanfogats av en präst i kyrkan, dock; hon har varken man eller hustru. Hon har en älskare eller älskarinna.

Hon må hur öppet och heligt som helst ha gift sig och tror och upplever verkligen det så, men sanningen är, att hon smyger i hemliga gånger till sin älskares eller älskarinnas bädd i ett hemligt rum.

Hon smyger så väl, och rummet är så väl gömt, att hon även lyckas hemlighålla det för sig själv.

Hon har inte sett sanningen om sin bröllopskammare. Hon ser inte, att hon försöker att förenas med en annan människa i sitt eget undermedvetna.

Människans undermedvetna är hennes eget, det är såsom en nattlig dröm helt bundet till henne själv. Genom det är hennes enhet splittrad och hennes kamp för en återförening av hennes splittrade energier är hennes egen kamp. Genom det undermedvetna är hon helt ensam, helt separerad från den övriga världen.

Vi kan alltså aldrig "ha" en man eller hustru och aldrig bilda en enhet, vi kan bara leva parallellt bredvid varandra.

I vår egen dröm får ingen annan plats.

Alla andras ansikten trängs visserligen där, men de är där blott såsom en reflex till vårt undermedvetnas energier. De är dessa energiers avbilder.

Vi använder varandra för att lära känna oss själva.

Ingen annan kan träda in i ditt undermedvetna och bli en del av det. Det undermedvetna inom oss känner vi inte, vi kan alltså inte ens ge en mental beskrivning av det för någon annan.

I det undermedvetna är människan ensam i sin egen dröm, och alla varelser som befolkar dess värld är bara roller i det undermedvetnas dröm. Därför är de människor du möter också bara roller i din dröm.

Inte förrän striden i det undermedvetnas splittrade energier är slut, inte förrän ormhålans många ormar förintats och blivit till en enda bevingad orm, ska du någonsin se och möta en annan människa. Detta är kärlekens krassa villkor i denna världen.

Vi blir inte förälskade i varandra. Vi blir förälskade i oss själva genom andra.

Därför sade Jesus till vattenhämterskan vid en brunn, att fem män hade hon haft, därför var den man hon nu hade inte hennes man. Och därefter erbjöd han henne vatten ifrån den källa som för alltid släcker all törst.

Vi har inte haft fem män eller kvinnor, vi har haft skaror; verkliga, drömda eller fantiserade förhållanden, men alla med samma missriktade energi.

Det som för kyrkan är ett äktenskap är ett äktenskapsbrott inför själen.

Ett sant äktenskap kan aldrig vara en akt, aldrig en strävan, aldrig en förändring av sitt liv genom en magisk ritual.

Ett sant äktenskap är att finna någonting som redan är, och sedan kasta bort allt annat.

Den andra människan är en helt annan människa med egna behov. Varje syn vi ser, varje ord vi hör, väcker helt olika associationer hos oss. Vi associerar allting till det förflutna, och varje undermedvetande är byggt av olika förflutna erfarenheter. Vi är instängda i vårt förflutna såsom prinsessan i tornet med en drake slingrande runt tornet som en tröskelns väktare. Och varje sann friare måste forcera den draken, döda den, för att kunna befria prinsessan och bli ett med henne.

En nykter människa ser hur hårt vi är bundna till vårt undermedvetna och dess stora saknader, och att man därför också är helt oförenlig med någon annan. Det undermedvetna är det förgångnas vålnader och det förflutnas otillfredsställelser är rötterna till våra förälskelser. Nästan alla våra känslor är blott reaktioner på minnen. Det undermedvetna är glömda minnen som känslorna minns mera än vad förståndet minns vad som hände i förra sekunden. Tiden läker inga sår!

På sin höjd kan vi ta ömt vara på varandra, men vi kan aldrig fylla igen varandras hål.

Andra människor finns inte för oss så länge vi vandrar i våra egna drömmar. Där existerar bara reflexer till vårt undermedvetna genom olika uttryck i olika roller. "Någon annan" är bara ett redskap för att vi ska känna oss själva. Så ensam är människan i okunnighetens värld.

Vi lever i den stora skilsmässans värld. Här är all förening omöjlig. Det är Den Stora Skilsmässan mellan allt, mellan man och kvinna, mellan människa och natur, mellan elementen, mellan religioner och idéer, mellan alla existerande livsformer och mellan människa och människa. Ty all sorts skilsmässa är alltid bara en skilsmässa; skilsmässan från Gud — alltings enhet. All förening med allt och alla är endast föreningen med Den Ende.

Man söker lyckan i föreningen med någon annan, men Gud och lyckan är ett. Och utan föreningen med Den Enda verkligheten i djupet av all existens är förening omöjlig. Och att nå Gud genom en förening med någon eller någonting annat är en omöjlighet. Först Gud, och ur det allt annat.

"Sök först Guds rike, så ska även allt annat tillfalla er", sa Jesus.

I denna världen kan icke två saker sammanfogas. Här har vi alltid att leva med detta; att dragas till något, vilja bli ett med något, och i samma stund som målet synes möjligt att uppnå väcks en annan kraft till liv — behovet att frigöra sig, att fly bort ifrån samma sak vi nyss åträdde så hett.

Därför har kärleken sin död i denna världen som allting annat som dör. Vår kropps mikroorganismer är i ett oheligt äktenskap med varandra fyllda av attraktioner och repellationer. De är försök till "äktenskap" som är dömda att misslyckas och leda till skilsmässa; d v s kroppens sönderfall och död.

Endast Herren sammanfogar. "Det nu Herren har sammanfogat, det må icke människan åtskilja."

Så är det också med en andlig grupp eller skola som går befrielsevägen. Om ingen finnes i dess ledning som förenats med Herren, så ska heller aldrig enhet sammanfoga gruppen, utan den ska snart se sig splittrad. För människan låter sig styras av sympatier och antipatier och snart går alla sina egna vägar.

Det finns två sorters kärlek mellan man och kvinna. Den verkliga, där människan är strömförande, d v s kanal för Guds kärlek.

Men så finns det en annan och för oss mycket vanligare kärlek; den magnetiserade kärleken. Den är en ytspänning, en statisk elektricitet, precis som elektricitet framkallas när man gnider två föremål mot varandra (en effekt av den yttre Jupiter).

Den första är fullkomlig från början, som ett stilla hav utan botten; ju mer man ger ut ju mer har man, d v s ju mera känner man det oändliga djupet inom sig.

Den andra hålls vid liv genom expansion (Jupitereffekten), genom att ständigt skapa flera attraherande friktioner som skapar ny ytspänning. De är i ytspänning till vårt undermedvetnas kraftcentra — lagrade karma — som i sig själv är en ytspänning. Den hålls vid liv av psykiskt bränsle såsom svartsjuka, diverse rollspel eller genom behovet att t ex skaffa barn. Den söker alltid expansion genom någonting och den vill alltid mer än vad den själv är och tål inte stillhet.

Vid varje sexuell urladdning avmagnetiseras människan och hon känner sig just då tom inför den andre.

Ytspänningar skapas jämt och är själva vår karmiska, magnetiska kropp. Den elektromagnetiska, auriska kroppen magnetiserar till sig mönster; vi magnetiserar till oss dem vi ska möta. De flesta förhållanden är karmiska, ända från vårt förhållande till mor och far och syskon till våra kommande passioner.

Så är det också, att samma föremål som nyss gav näring åt denna Gehenna-eld, det kan i nästa ögonblick bli det som släcker elden.

Någon annan kommer sedan för att hålla elden brinnande. "Föremålen växlar men kärleken består", brukar man säga. Vi konsumerar människor som vi konsumerar allt annat. Bränslet växlar likt soporna i Gehenna, Jerusalems gamla sopstation

som alltid brann av att det alltid kastades dit nya sopor — elden brinner vidare. Sinneas eld.

Den vanligaste skilsmäsoorsaken är, enligt undersökningar, att ena parten tror sig älska den andra mer än hon själv är älskad. Då brukar alltid den andra parten börja tro detsamma, och grunden är lagd till splittringen. Så är det i alla förhållanden att vi väger våra kärlekar mot varandra, och tycks de inte väga lika så är katastrofen sådd.

I samma stund som man tror sig vara mera älskad än man kan älska tillbaka, så börjar den egna elden att falna och utbytas mot känslökyla och irritation på den andre. Behovet väcks att bli fri. Och allt var bara illusioner, vi förleder varandra att tro att vi älskar och förleder varandra att tro att vi inte älskar — bådaderna är samma sinnesbedrägeri.

"Två älskande må vara aldrig så betagna i varandra, aldrig så uppfyllda av åtrå, den ena av de två kommer alltid att vara svalare och mindre besatt än den andra. Den ena är då operatören eller bödeln, den andra operationsföremålet eller offret."

Charles Baudelaire.

Så står då människan inför Venus-initieringen. Den är mycket svår. Hon har att möta barnet inom sig och dess kärlekshunger. Hon har att möta världens kärlekslöshet.

Hungrig när hon föddes, mera hungrande av föräldrarnas otillräcklighet. Ett glupande hål av tomhet och nöd är människohjärtat. Och sorgen sträcker sig bakåt i eonerna till situationen med ormen, Eva och Adam, vår egen situation. Venus är "Den Strålande Morgonstjärnan", den förlorade kärleken och skönheten.

Ty det var här du förlorade den. Det var här du förlorade honom eller henne. Inte förra året eller någon annan gång du kan minnas. All hjärtesorg är bara en påminnelse om denna enda, stora sorg.

Djuret söker ingen bestämd individ att para sig med. Djur tillhör grupper och attraktionen mellan hane och hona gäller hela artens fortbestånd.

Människan lever här på djurets nivå som om hon tillhörde en grupp själ och inte hade en egen, individuell själ. En individuell själ söker alltid en annan individuell själ och kan aldrig förenas med många.

Så sades det i "Parsival och vägen till Graal" av Wolfram von Eschenbach, att graalkungen Amfortas föll under den onde trollkarlen Klingsors makt för att han ville göra minnestjänst tillsammans med en kvinna som han inte hörde ihop med.

"Minnestjänst" var ett uttryck för en djupare, inre förening mellan man och kvinna, och det kunde bara vara en. Ingen kunde bli graalriddare som ej hade gjort "minnestjänst" med "den man kände igen". Det var en kärlek som satte riddarna på mycket svåra prov.

Det var de sydfranska trubadurerna, invigda vissångare, som gav kärleken mellan man och kvinna en djupare mening. Före dem var det franska ordet för kärlek detsamma som ordet "äta".

Ormen lockar ännu Eva, Eva inom både mannen och kvinnan. Saturnus sänder fram speglingar av vårt undermedvetnas orm-håla och många är ormarna som Saturnus kan spegla, många är de kvinnor och män vi faller för.

Den stunden då dagens värme blir besegrad av jorden, eller stundom av Saturnus, och ej mer förmår mildra månens kyla och geomanten ser Fortuna major gå upp i öster före gryningstimman på vägar som ej längre förblir mörka, kom till mig i min dröm en skelögd kvinna som stammade på målet och var skevbent och utan händer, och med glåmig hudfärg. Jag såg på henne; och som solen livar de frusna lemmar natten har gjort stela, så löste mina blickar hennes tunga och rätade på kort stund hennes hållning och gav åt dessa bleka drag de färger som fordras för att uppväcka vår kärlek. När hon nu återfått sin talförmåga begynte hon att sjunga så, att knappast jag skulle kunnat slita mig från sången. Hon sjöng: "Jag är den ljuvliga sirenen som vilseleder sjömännen på havet; en sådan tjuskräft utgår från min stämma. Min sång gjorde Odysseus glömsk av vägen han följt så ivrigt; den som mig lär känna / vill stanna kvar, ty vart begär jag stillar."

Hon hade än ej hunnit sluta munnen / då plötsligt det kom fram en helig kvinna bredvid mig, för att inge henne blygsel. "Vergilius, Vergilius, vem är detta?" utbrast hon, full av harm; då framsteg denne, utan att från den ärbara ta blicken.

Han grep den andra och slet hennes kläder itu därfram, och visade mig buken: och stanken som den spred fick mig att vakna.

När jag slog upp min blick sade den gode mästaren: "Minst tre gånger jag dig kallat! Stig upp och kom, och låt oss finna trappan."

Ur "Den Gudomliga Komedin"
av Dante Alighieri.

Så är det våra egna blickar som förskönar världen och ser världen som avbild till vår längtan. Så blir den fallna Venus skön. Det är vi själva som sätter maskaran på henne, och när vi är färdiga bedyrar vi henne vår oändliga kärlek.

Ändå finns det sann kärlek i världen, i alla fall glimtvis. Hjärtan har öppnats på vid gavel av den sanna Venus. Men vi har förlorat — kanske alltid. Ty vi kunde inte ens se hur vårt ego slogs och bekämpade henne i sitt försök att behålla henne och kontrollera henne.

Romeo:

Vid himlens måne svär jag dig, min kära, -
som nu försilvrar alla fruktträds grenar -

Julia:

Svär inte vid den hållningslösa månen
som skiftar varje månad i sin bana:
din kärlek kunde skifta då som den.

Romeo:

Vad svär jag då vid?

Julia:

Svär helst inte alls,
men vill du tvunget, svär då vid dig själv
som är min avgud i min heta dyrkan,
och jag skall tro dig.

.....

...min givmildhet är utan gräns som havet
och lika bottenlös — ju mer jag ger dig
dess mer jag har, oändliga är båda.

Ur "Romeo och Julia"

av William Shakespeare.

Den människa som i dag söker "den stora kärleken" anses som naiv och överromantisk, som en drömmare. Och förvisso har man rätt. Ty människan känner inte offret som måste göras, hon känner inte sig själv och sin alltför fallna natur. Och hon vet inte, att den låga hon önskar få tänd inom sig ska framkalla en strid inom henne på liv och död.

En människa som älskar är alltid hotad till livet, och hon kommer att reagera därefter. I samma stund som den verkliga kärlekens stjärna tänds, så reagerar också Herodeskrafterna inom människan.

All verklig kärlek kräver total tillintetgörande av det egna jaget. Följden blir också en tillintetgörande, om inte genom en förening så genom en förlust.

I all verklig kärlek förlorar alltid jaget. Då har det redan spelat ut alla konster, det har vridit sig som en orm i en eld, det har hållit ett brännande föremål i sina händer som det inte kunnat uthärda att hålla fast. Så har det varken kunnat hålla fast det eller kunnat släppa det, det har bollat med det från hand till hand, bränt båda händerna och gråtit då det föll till marken — för alltid förlorat.

Men lika mycket har det också blivit till en seger för "icke-jaget", för själen, för alltid blev jaget mindre efter upplevelsen, åtminstone för en tid.

Därför är drömmen om "den stora kärleken" för personligheten en romantisk och naiv dröm. Ty hon ser då inte tingens rådande natur och hon ser inte sig själv.

Någon måste dö; du eller kärleken. Ni kan inte båda finnas, ni är antikrafter till varandra. Men då människan inte kan offra sig själv och sin stolthet, då hon inte kan tillåta sig att älska någon som inte älskar henne tillbaka, som kanske tom älskar någon annan, någon som inte känt igen henne, så kommer hon själv att med den vildaste smärta välja bort kärleken.

Och om de funnit varandra och fått varandra, så står offret där lika oundvikligt. Jaget kommer att vilja styra kärleken och den älskade, kommer att vilja göra något mer av den, få den att expandera på olika sätt genom att skapa olika friktioner. Man vill ha den i en gyllene bur såsom en kanariefågel och få lyssna till dess sköna sång — när man orkar lyssna på den. Man vill ha den under egots kontroll.

Man kommer att vårda denna fågel och mata den långt efter att den ligger död på burens golv. Ja, kanske har man placerat en kråka i dess ställe, och man hör inte skillnaden på sången.

Efter en lång tid vet man, att kärleken har dött. Men man minns inte när eller var eller hur. Kvar blev bara varnan och tomheten — kanske medmänsklig vänskap.

Alla som älskar kämpar med kärleken och ska därför uppleva den som ett förnedrande nederlag. Först efter den värsta tiden kanske människan känner, att någonting annat innanför henne har gjort en stor vinst, och att hennes väsen har fördjupats. För den som går initieringarnas Golgatavandring.

Den som älskar är en idiot i världen...

Det berättas i sagorna. Någon av parterna är alltid förvandlad till ett djur av en ond trollkarl eller häxa, och de älskande kan inte förenas. Som i "Svan-sjön" t ex. Först när de båda fått ge sina liv för varandra förvandlas alla de övriga förtrollade svanarna tillbaka till människor — en transfigurations-symbol.

Eller sagan om mannen som nattetid förvandlades till en varg och kvinnan som på dagen förvandlades till en hök. Vid varje skifte mellan natt och dag fick de se en glimt av varandra, innan den andre förvandlades.

De var förbannade av en trollkarl och förbannelsen kunde bara hävas vid en solförmörkelse, då det var dag och natt samtidigt.

"...tag där märket på solens sjunde hus, det heter Vågen, där dagens stjärna står vid höstens jämning när dag och natt de väga lika..."

Ur "Ett Drömspel"
av August Strindberg.

När människan inte dör i kärleken blir hennes kärlek kärlekslös. Den blir kärlekslös mot andra. För hennes egen längtan blir henne övermäktig och hon kommer inte att kunna offra sin lycka för andras skull.

Just i kärleken avslöjar vi vår kärlekslöshet.

Vi människor vet bara av att äta. Vi tror att vi kan konsumera kärleken som andra ting. Vi vet inte av någonting annat än att äta. Ja, så mycket är ätandet en del av vårt liv, att vi inte ser det. Genom sinnena äter vi allting, allt och alla. När vi tror vi vilar så äter vi vilan och vi vet inte vad verklig vila är.

Vi är som det stora, stygga och dumma trollet som har fångat en liten prinsessa. Han vet inte vad han ska göra med den skönhet han är bedårad av. Han vill äta upp henne, för det är det enda han vet av. Men om han äter upp henne, så har han ju henne inte kvar. Och har han henne kvar, så ökar bara hans hunger efter henne. (Av Gustav Fröding.)

"Tocke dumt troll jag är!" upprepar han gång på gång, när han försöker lösa problemet.

Tocke dumma troll vi är...

Vid Venusinitieringen möter vi kanske det svåraste offret; offret av kärleken. Offret av allt vi identifierar som kärlek och alla föreställningar och önsningar om den.

Den kärlek som Gud skänker vet vi ingenting om. Varje föreställning om den blir ett hinder, blir en föreställning i och av världen. Därför är det svårt, ty det känns som att offra ljuset för mörkret, och det svartaste mörker vi någonsin upplevt.

Men i mörkret vilar löftet om ett underbart ljus. Ja, själva mörkret är löftet, ty det är det vakuum inom oss själva som ljuset lämnat efter sig. Därför; den som inte vågar möta sitt mörker, han ska inte heller finna sitt ljus.

Ingen initiering är så fylld med tårar som denna. Det är som om vi ser livet självt förvandlas till död. Ja, vi får än en gång möta det Jesaja sade: "Hur har du icke fallit ifrån himmelen, du strålande morgonstjärna!"

Här finner du sorgernas rötter och din egen djupa, vilda sorg; bortom allt förstånd och alla timliga känslor. Denna sorg är ditt varas rot.

"De som sår med tårar skall skörda med jubel. De som går åstad gråtande och bär sitt utsäde; de kommer åter med jubel och bär sina kärvar."

Ur Psaltaren 126.

Kärleken är i denna världen både en livs- och en dödsdrift. Det är ursprungligen en drift att uppgå i Den Ende och i Honom bli till-intet-gjord. Ty i detta Intet finns det sanna Varat; det är livet självt.

När världens jag blev till kom denna kraft att verka dualistiskt. Den vill fortfarande tillintetgöra människan i dess mening att föra människan till Gud själv, men människan själv orsakar de två sidorna.

Därför finns för varje man en "fame fatale" och för varje kvinna en "riddar Blåskägg", den ödesdigra kvinnan eller mannen som skapar människans begär efter sin egen avgrund. Det är den sexuella malström som rinner genom det undermedvetna, den orm som är dömd att kräla på marken, som bjuder frkten till Eva.

All kärlek är en längtan efter att bli tillintetgjord.

Det Enda är ett Intet som i sig är allt utan utsträckning i tid och rum, men bortom och inom detsamma. Skapelsen är dess spegelbild. För att något ska bli synligt krävs att helheten delas i oändliga former. Något måste alltså delas för att konkret bli till - för att Gud ska se sig själv i sin spegel och

känna sig själv. Därför säger aposteln Johannes, att Herren skapade man och kvinna till sin avbild.

Det första som blev till bortom det ovetbara Tao var enligt de gamla kineserna de två krafterna Yin och Yang, de kvinnliga och de manliga krafterna, de negativa och de positiva.

Så är det också när varje enskild själ blir till. De kan bli till endast genom att Det Enda omanifesterbara delar sig i två. En själ är alltså aldrig en, utan två. De två är en enhet och längtar efter att få uppfylla denna enhet såsom Guds Avbild. Att både vara två och en samtidigt - det är själarnas underbara mening - de synliggör Gud inför Honom och sig själva. De både är och icke-är samtidigt.

Djuren däremot har gruppsjälar. De är kollektivt en själ men ändå var för sig en personlighet. Denna världen är ingen själsvärld av Guds ordning, här söker endast gruppen sin arts fortbestånd. Den sexuella kraften är i Guds rike INGEN barnalstringskraft, det är en Guds föreningskraft.

Människan som går initieringarnas väg bygger upp en ny kropp. Den kroppen är inte upplevbar för våra sinnen, ej heller för våra astrala (mediala) sinnen.

I den kroppen finns det ingen möjlighet att förenas med motsatta könet på det sättet som här. Den kan inte förenas på ett oindividuellt sätt. Den sexuella kraften är där ingen blind kraft, den är verkligen en mycket medveten kraft.

De två själarna leder och missleder alltid varandra i denna världen, fast de vanligen inte ens vet om varandra. De är alltid en och och deras öden är alltid sammanflätade, även då världen eller världarna har fört dem långt ifrån varandra. Deras enhet är icke av rum och tid.

Deras förhållanden till andra partners färgar av sig på varandra, deras erfarenheter bildar också en enhet i djupet av deras väsen. Det är således alltid två som är orsak till hur en reagerar på olika förhållanden till olika individer av motsatta könet. Och varje partner är en ersättare för den inre partnern.

Endast i själarna, i sina sanna jag, utgör de en enhet, och precis som solen strålar ut sin okunnighet till planet-systemet och skapar olika spänningsförhållanden till dem som blir till en sorgesam kunskapens väg, så strålar själen ut sitt okunniga ljus som en

blindhet mot andra människor, andra förhållanden, till olika män och kvinnor. De blir våra spänningspunkter, våra karmapunkter, våra frukter på kunskapens träd på ont och gott.

I saknaden efter henne finner vi henne överallt där hon inte finns. Vi blir förälskade i hennes skugga och vi tycker oss se hennes skugga några gånger i livet i andra människor. Men det är vår själs saknad som är skuggan av henne.

För att finna henne måste vi söka i vårt eget hjärta - bortom världens förledande Venus, och den sovande och drömmande Venus måste vakna och bli moder till en konung.

För att finna henne måste vi först finna oss själva. Och detta sökande påverkar den andra i den dolda föreningen som fanns redan från början. Den förening som endast kan brytas av att själen skiljes ifrån Gud och därmed skiljes ifrån även allt annat.

När vi så småningom vaknar i denna urskog så finner vi oss totalt vilse. Nästan ingen människa har ens upptäckt hur totalt vilse hon är.

Vi vet inte var vi är, inte vart vi kommer ifrån och inte vart vi går. Vi vet inte värdet av någonting, vi vet inte meningen med något förhållande till någon. Egot är urskogen som själen gått vilse i. Så länge egot finns finns urskogen - evig och ogenomtränglig - och varje ansträngning orsakar nya slingerväxter och varje slingerväxt vi hugger ner får tio nya att strax växa upp. Så mörknar djungeln allt mer. Och den som slutligen går en andlig väg är den som till sist givit upp sina ansträngningar utifrån jaget, som inser sin hjälplöshet och vänder sig inåt i en bön om hjälp.

Ha därför alltid sinnet och medvetandet inriktat på Gud och den andliga vägen, ty, "om ni först ber om Guds rike, så ska också allting annat tillfalla er", som Jesus sade.

Allt är ett, och alla ska bli ett i Det Enda. Kärlek är att uppleva alltings enhet. Men två är skapelsens lägsta siffra utanför Det Enda och är därför också den starkast koncentrerade upplevelsen av enhet.

Ingenting av detta är sagt med meningen att ställa kyskhetskrav. Varje sådan ansträngning av personligheten är djupt farlig och skapar mörka underströmmar, och framtiden bär då med sig mänskliga förfall. Vi faller många gånger. Kyskhetslöftet väcker inom människan "Guds vrede" - och "Guds vilja" blir till en

svart malström i människans undermedvetna; Guds vilja i form av denna världens vilja - ty världens fall är en bit av Guds förfall - den biten som kallades för Satans fall, Guds förnämsta ängel. Ty Gud är Det Enda och intet annat finns. Allt här är kommet ur samma "Big Bang".

Men rikta sinnet på det översinnliga, på den upphöjda verkligheten. Då börjar byggandet av den nya kroppen i en ny värld som existerar parallellt med denna, och då tinar begärens värld bort av sig själv efterhand. Där finns redan en väntande kraft som ska hjälpa dig och lyfta dig ur världens trask.

I denna världen finns det också två verkande elektriska magnetfält, ett manligt och ett kvinnligt. De är opersonliga men uttrycker sig genom personligheter. De är det kollektivt manliga och det kollektivt kvinnliga elementen. Det är två svarta, astrala åskmoln som är den kraft som driver oss till parningsakter men som är uppfyllda av hatkärlek.

Dessa två kraftfält begär varandra men är i huvudsak djupt fientliga till varandra. De har båda laddats av besvikelser, förbittringar och förödmjukelser. Ty allt vad män och kvinnor upplevt av varandra finns lagrat här; det orsakar våra begär till varandra, även de vi tycker vara höga och subtila, och de tar summan av våra förhållanden, det vi känner efteråt.

De gör sig till språkrör genom män och kvinnor varje gång vi säger "ni män" eller "ni kvinnor". Då gör mannen respektive kvinnan sig till språkrör för hela sitt kön och angriper hela det motsatta könet. De gör sig då till uttryck för dessa blinda, opersonliga krafter, ja de personifierar dem själva, och en eller några få personer av motsatta kön har fått stå som modell för halva världens befolkning såsom en anonym och oindividuell massa. De deltar då i en förbittrad strid som alla ska förlora katastrofalt i.

Den sexuella kraften är en gudomlig lag och vilja, ja, den var Guds vilja, som blev vild och okontrollerad av människans rädsla för den och därav behov av att kontrollera den. Själva kontrollen av den gör den vild och perverterar människan.

Andliga skolor har oftast haft svårt att ställa sig på säker grund inför den sexuella kraften. Man har antingen uppmanat eller krävt avhållsamhet, eller

man har tolererat den inom vissa ramar.

Men båda dessa behov av kontroll är det som orsakar en katastrofalt stark malström. Den sexuella strömmen liknar en fors som rinner i en bestämd fåra. Denna världens fåra har sin gång. Om man försöker ändra på detta genom att skapa större eller mindre fördämningar för att hindra strömmen, så orsakar man antingen bara en stridare fors som ännu starkare kastar sig fram, eller ett vattenfall — med betoning på fall. Och om man hindrar vattenflödet totalt, så kommer fördämningen att brista helt en dag, med en total katastrof för det övriga landskapet som följd.

Inte heller jag vet hur man löser detta problem. Mer än att fästa sinnet på en högre form för den sexuella kraften och därmed ändra strömfårans gång in i ett annat landskap, där den var ämnad rinna och befrukta landskapet. Men det får aldrig göras ens omedvetet för att hindra strömmen, ty då kastar man ändå omedvetet stenar i forsen för att hindra den och gör den bara ännu värre.

Så är "Guds vilja" upptänd till ett vilt raseri som är värst hos de mest religiöst moraliska människorna.

Kvinnan och mannen är varandras okunighet. Därför är längtan så stark mellan dem och frustrationen så stor.

Så försökte Orfeus föra sin Euredike upp ur Hades. Men han fick inte vända sig om, för då måste hon återvända ner. Han klarade det inte. Det var för tyst bakom honom. Han brast i sin tillit.

Varje rädsla kommer ur det undermedvetna — ur Hades. Det man är rädd att förlora har ännu sitt säte i det undermedvetna, det är då ännu inte utrensat.

Orfeus blev senare stenad av en samling hatiska kvinnor. Det är det blinda, kvinnliga kraftfältet av denna världen.

Men det är också människosjälens som dödas av sina sinnen och deras fixering vid denna världen...

Dem vi älskade så hett; fanns de verkligen? Eller var de framstigna ur våra egna inre skuggor som månarnas som reflekterade vår egen inre sol? Älskade vi vår egen fantasi — eller älskade vi verkligen en annan människa...?

- Vad är en skugga? En lek, som ljus och mörker leka. En kapis, ett infall av naturen för att fördriva någon ödslig dag i tidernas begynnelse, då tysta moln gled över tomma vatten. Vad förmår en

skugga? Jo, att skrämma barn och fylla heta hjärnor med många griller. Befolka himlaklot, drömda av fantastiska poeter. Och smyga tyst och villigt till en ensam flickas bädd...

Då sker en underbar förvandling. Skuggan får ögon, läppar med heta ord, händer, armar, bröst. Ja — allt — allt — vad en ensam flicka begär. Men tro mig — ur mörkret kom den, lockad av er längtan, förvandlad av er nyck till kött och blod — blott för en kort sekund — en evig — evig — gled genom ljuset och försvann på nytt i mörker.

Ur Hjalmar Bergmans teaterpjäs
"En skugga".

- Det spelar ingen roll vem man gifter sig med, då man kan vara säker på att nästa morgon finna att det är någon annan.

Samuel Rogers.

Varje kvinna och man har en Anima eller Animus, enligt C G Jung. Och det är mannens inre kvinna respektive kvinnans inre man. De vi förälskar oss i är återspeglingsbilder av dessa.

Men mannen har två kvinnor: en i dagsljuset — kanske en moder Maria — en kvinnlig arketyper, och en i nattens mörker — hans fame fatale. Likaså för kvinnan finns det två män, en i ljuset och en i mörkret.

Hur många gånger har jag inte hört män uttala sina drömmar om sin idealkvinna, som tyckes kunna växla gestalt och än spegla hans ena begär och än det andra. Det måste vara en mycket förvirrad upplevelse för de kvinnor som männen vill se dessa motsatser i på en gång.

Så brinner han av längtan efter att få omfamna den kvinna som ska återspegla det inom honom själv som han aldrig har möjlighet att omfamna. Och hans erfarenheter måste bli bittra och sorgerna hoppar sig från liv till liv till ett sorgsbarn inom honom själv, framfött med nattens kvinna, hon som är det hedniska och vilda, förtrollerskan som hotar allt heligt, svarthårig och klädd i svart, härskarinnan i hans eget undermedvetna. Och han kan aldrig undfly sin vilda längtan efter henne — efter sig själv...

Såsom i Victor Rydbergs "Singoalla", en riddare älskar och ämnar gifta sig med en ljuslockig kvinna; Helena, men

han har även haft ett ödesdigert möte med en vild och svartlockig zigenarflicka, den mörka och den gåtfulla...

- Men i djupet av hans själ dväljes en skugga, som suckar i sitt mörker och vill stiga upp i tankens och känslans ljus. Dock, riddaren förbannar hennes suckan och besvärjer henne, som en ond ande, att förbli stilla i sitt djup - ty alldeles förjaga henne förmår han icke.

Denna bild är Singoalla.

Denna skugga följde honom i strider och äventyr, i glädje och sorg, under tider av fyllt hopp och tider av gäckad väntan. Hans minne av den bruna flickan har visserligen klarat men står dock i hemsk belysning. Lik den, som vilar över heden, då månen blodröd går upp över synranden. Det är oupphörligt förenat med minnen av möten nattetid i skogen, av helgerån, giftdrycker, dolkstyng, trolldom och hedniskt väsen. Och likväl tillstår han stundom för sig själv, att han med kärlek fasthänger vid denna bild; i sådana stunder vill han ej skåda Helena i ögonen; han rider ut i skogen, rider vilt, så att hästen betäckes av fradga, rider länge, intill dess natten ruvar på nejden.

Och senare i boken har riddaren ett barn med Singoalla som fått namnet "Sorgebarn".

"Ha"! tillade hon och reste sig stolt, "den ljuslockiga kvinnan, hans blåögda Helena, äger honom om dagen; men min, min är han om natten, ty han är slav av min Sorgbarns kraft. Farväl, Sorgbarn! Jag väntar dig och honom i natt. I natt står domen."

.....

Men Sorgbarn, huru långa voro ej timmarne även för honom! Hur hemsk den stund, då riddaren åter dukade under för hans kraft! Hur ryslig hans nattliga vandring i skogen vid sin faders sida!

.....

"Sorgbarn", sade riddaren, "du som förstår vindens språk, vad förkunnar han nu, ty nu ropar han, nu vredgas han, och trädens kronor skälva.

Skuggan flyttade sig närmre intill de samtalande.

"Vinden säger: Min fader ville i dag döda min moder; han sköt en pil mot hennes bröst, men hon flydde. Varför hatar du min moder? Vad har hon brutit mot dig? Svara mig, riddare!"

Riddaren sänkte huvudet mot sitt bröst och frågade: "Sorgbarn, sade din moder, att det var vatt, då du föddes? Sade hon, att hon framfödde dig bland de dödas grifter, medan hon sökte din faders grav?"

Ur Victor Rydbergs "Singoalla".

Riddaren och Singoalla träffas och han både förklarar och erkänner sin kärlek för henne och säger, att om dagen, när hans sinnen är förvirrade, förlikar han sig väl med Helena, men att Singoalla är hans enda, verkliga kärlek.

Ett sorgebarn inom oss leder oss gång på gång till dem som vi både måste älska och hata. Till dem vi varken kan leva med eller utan. Till dem som speglar vår egen, inre splittrade enhet och vidrör den kärlek som döljs i mörker och som vi ska kasta tillbaka till mörkret gång på gång för att vi inte vågar dö inför den.

Och när vi så gjort, står vi kvar med vår sorg, och ett sorgebarn går tillbaka, innanför oss själva och väntar på nästa gång, på nästa möjlighet och troligen nästa mord.

Det är en syn för det inre ögat att bara enkelt och klart konstatera, att varje människa av denna världen går in i ett kärleksförhållande som en dråpare, och går ur det igen som en sörjare.

Sorgen föddes i natten bland de dödas grifter, medan vi sökte den dödes grav från svunna tider.

Vi människor vet inte hur vi ska älska utan att dräpa. Vår kärlekskyss är en dödskyss.

När vi så såsom riddaren Tristan lade svärdet mellan sig och Isolde vi avstår från dem vi älskar, då söker ändå kärleksföreningens kraft sig vägen fram, men nu på inre vägar för att bygga förhållandet i "himmelriket". Då har man offrat mordet på kärleken.

Alla världens smekningar är förgiftade. I varje godhet finns en gifttand. Allt är dömt till förändring. Vi måste i kärleken offra tryggheten i att vara dömda till döden.

Sorgebarnet är ett lika gammalt barn som livet i den här världen - och ändå har det fått förbli ett barn, ett gammalt barn som gråter som ett barn och aldrig kan upphöra med sin gråt. Detta barn har vi med varje kärleksförhållande redan innan det inletts. Det kommer till oss gråtande med sin mor eller far, tillsammans med den vi ska älska, och går gråtande bort med henne.

Och då det återkommer försöker vi med klumpiga händer hålla fast det händer inte kan gripa om. Vi försöker skapa något åt oss själva som redan är färdigt och som vi vill fångsla vid oss själva.

- Bind två fåglar samman, och fast de har fyra vingar, så kan de inte flyga.

Ur filmen "The silent fluit".

Ingen människa kan omfamna någon eller någonting. Vilka armar kan sträcka sig runt evigheten? Vilka lungor kan hålla hela världens atmosfär inom sig? Vilken mage mäktar fylla sig med alla havens vatten? Den som väljer att omfamna väljer det mindre och förkastar det större.

- För ett år se'n gav jag ett kyskhetslöfte. För en dag sedan bröt jag det. Gladligen, för jag insåg att människan är ämnad att älska. Men vad jag sedan gjorde var värre än ett dumt kyskhetslöfte; jag försökte äga vad jag älskade. Jag såg inte, att man kan genom att för hårt omfamna den man älskar också förstöra henne.

- Cord, varje ögonblick som passerar förändrar dig. Du kan inte ens fasthålla dig själv. Hur kan du hoppas att hålla fast någon eller någonting annat?

Ur filmen "The silent fluit".

Händer kan bara hålla om stoft, ögon kan bara se ytor. Därför; det vi håller om gör oss ytliga och vi förblindas av vad vi ser.

Ingenting kan vi fånga. Du ska se i livets spegel, att du bedrog dig när du höll fast vid någon annan. Du ska se, att den ende du höll fast och kunde fånga var dig själv.

Du gjorde dig själv till fånge under den du ville hålla fången. Du skapade en glupande hunger efter någon men blev aldrig mättad, utan hungern bara växte tills du levde i ständig nöd.

Det kallar människan för att älska passionerat...

Denna kärleksnöd kallar människan kärlek. Hon har upplevt dess motsats, dess skugga. Normalt upplever hon varken kärlek eller saknad av kärlek, men nu har hon upplevt saknad av kärlek och det har hon kallat kärlek.

Det mesta människan har upplevt av

verklig kärlek är små glimtar av ljus som lyckats tränga emellan människans alla tankar och känslor om den.

För människan kan inte uppleva saknaden av kärleken om hon inte också verkligen känt den. Men om hon tänker tillbaka och minns de korta stunder hon verkligen älskade, så ska hon finna att kärleken aldrig kunde få henne att känna hunger eller nöd. Hon ska minnas den stunden som en oerhört rik stund, och att hon i det ögonblicket önskade den älskade allt gott, oberoende av det egna jaget.

Men sedan kom tanken och rädslan, och omedvetet valde hon att ställa sig själv utanför paradiset i en värld av att ha och inte ha.

Kärleken är det svåraste offret. Den som inte har dött kan inte älska. Om människan ändå tror sig älska sina medmänniskor, så är denna kärlek blott en suggestion, och suggestioner kan vara starka. Så starka att man kan döda för dem. Och lika rik som den människa är som verkligen älskar, lika fattig är den som hungrar efter kärleken och som accelererar sin hunger genom att försöka fasthålla den genom att fasthålla någon som man ser som dess avbild.

Säkert försöker många att erinra sig förhållanden mellan makar som varit gott, och som kanske varat livet ut. Och kanske ni också finner sådana förhållanden eller själva faktiskt lever i ett sådant gott förhållande.

Men det beror på att människan har så små anspråk och ingenting vet om den mäktiga ljusupplevelsen av total tvåenhet, av två väsens totala offer och uppgående i varandra och förening i ett bländande ljus i vilket Herren själv uppenbarar sin hela mening och kärlek.

De flesta nöjer sig med att gnida sig lite mot varandra då och då.

- Surya, jaga mörkret ur mitt sinne, där det råder, medan jorden badar i din glans! Sol, härliga drottning, lyssna från din höga eldskimrande vagn till sonen av fäder, som ägnat dig tusen sånger, otaliga offer! Hav förbarmande med mig! Jag är en man, förnedrad av obesvarad kärlek. Mitt blod är förgiftat. Jag önskar fördärv och död över en vit, som tillbedes av henne, som har förtrollat mig. Mitt i din strålgans är det natt för mina ögon. Surya, medlidsam i ditt majestät, rädd den

sjuke ett blad från den krans av hälsobloomster, som smycka ditt skinnande änne! Vill du giva mig Singoallas hjärta? Vill du det ej, så lägg mig bland dem, som skådat din härlighet och icke skåda den mera!

Ur "Singoalla" av Viktor Rydberg.

"Mitt i din strålgans är det natt för mina ögon." Så kan man säga om människan i världen, och om "den som älskar" i synnerhet, eftersom han genom sin kärlekslängtan upplever hur skrämmande död världen är. Endast den äls-

kande kan upptäcka kärlekslöshetens totala vidd i denna världen. Eller som Evert Taube skrev när han vid ett tillfälle såg kärleken vända sig bort ifrån honom: "Och havet blev till en öken för mina ögon." Och han älskade havet och tillägnade det många sånger.

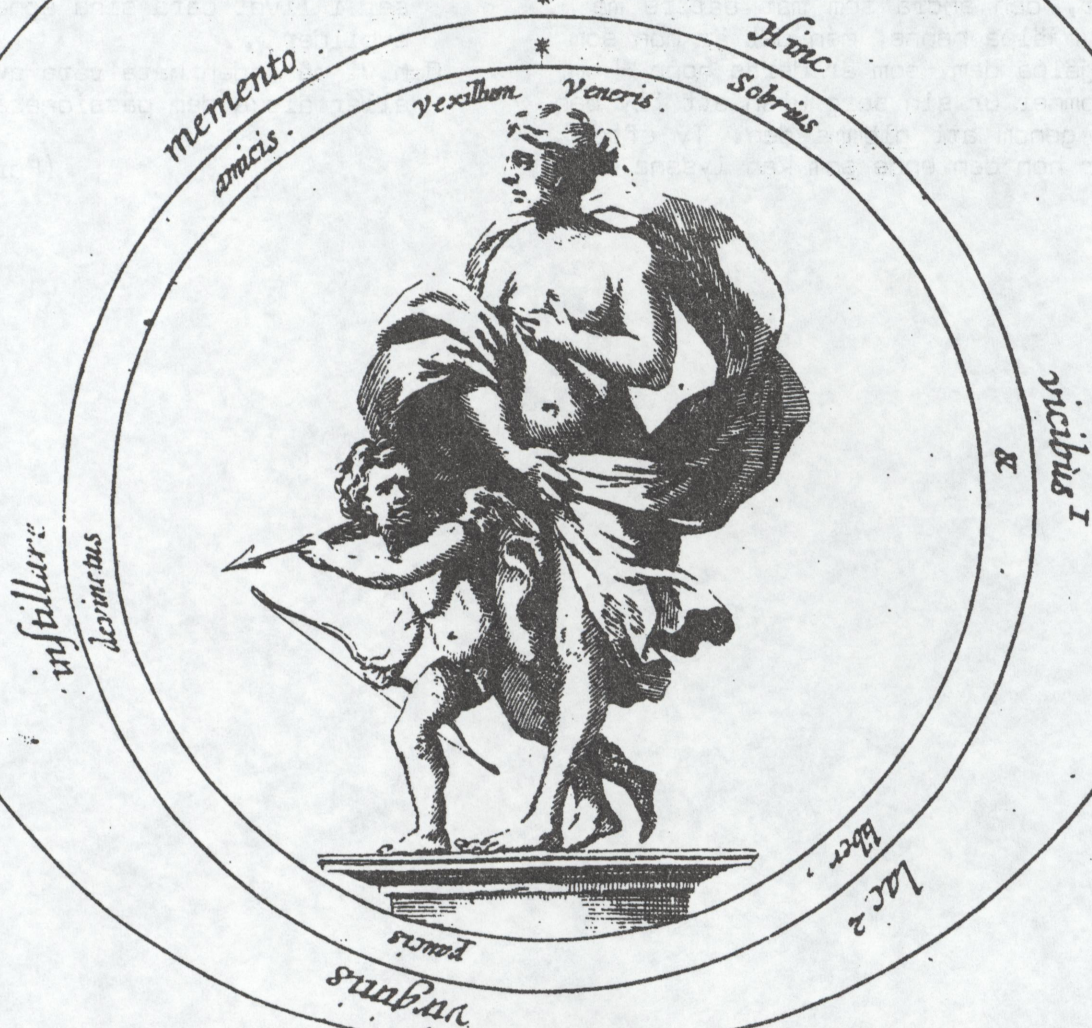
För att finna "den enda rätta", måste man först själv bli "den ende rätte". Människor talar mycket om kärlekskraften utan att veta någonting om den. Hon tror att hon älskar sina medmänniskor ibland, eller att hon älskar naturen,

GRANUM ERUTUM.

Orbis

VENERIS;

*Quod ordine huc usque Unigenitus venerit:
Penfum triduanum.*

I. id est Per vices, sive Vicibim; sumpti dictione Vicibus adverbialiter. 2. Hic idem est, quod infundum menstruum, vitale fomentum, nutrimentum &c. Dictum autem Lac à Laciendo, quod per illud infantulus, ad m. his m. mis. alliciat.

Orbis Saturni.

men människan är helt instängd i självbespeglingens slutna rum, och allt och alla utanför henne älskar hon eller hatar hon såsom sina egna spegelbilder. Och detta rum har så kompakta väggar att hon sedan födelsen aldrig kunnat varken se eller sällan ana att det djup hon ser är flata väggar och än mindre någonting bortom dem.

Hon måste först se väggarna — och att väcka det seendet hos en annan människa skapar smärta och fiendskap.

All verklig kärlek finns blott utanför dessa väggar, på andra sidan spegelbilderna. Men här endast älskar eller hatar vi våra egna avbilder...

Det är den mest förtvivlade upptäckten, den svåraste sorgen att möta på stigen, när människan möter sitt eget hjärtas tomhet och nöd. Ingen orkar med det mötet, det blir alltid en död på något sätt och hon blir aldrig mer densamme. Hon befinner sig i ett otröstligt mörker, och andra som må bättre må vilja hjälpa henne, men det är hon som kan hjälpa dem, som är deras hopp — om hon kommer ur sin sorg utan att fly den sedan genom att glömma den. Ty efter det är hon den ende som kan lyssna och

hjälpa någon igenom samma nästan omöjliga port. Det är människans verkliga möjlighet att SE världen som den är, att vakna efter att ha smakat på Venus' i denna världen ruttna frukt.

- Moses har sagt: I kläden er i munkars dräkt, men edra hjärtan äro våldsmäns och tjutande ulvars hjärtan. Om I viljen komma till himmelriket, döda då edra hjärtan för Guds skull.

Ur "Ka'bs israelitica" ur boken "I myrtenträdgården — studier i tidig islamisk mystik" av Tor Andrae.

* * *

Endast de som är "de enda rätta" kan finna varandra.

Endast den som funnit sig själv kan finna någon annan.

De som inte funnit sig själva ser i livet bara sina egna avbilder...

Och vi må sedan hata våra avbilder eller älska dem passionerat.

(Forts.)